

Even voorstellen

Pepijn is veertien en wordt door zijn broer Joost vaak pp genoemd: Puber Pepijn. Hij draagt bijna altijd een lange leren jas en legerkistjes. Onder zijn ogen heeft hij dikke zwarte lijnen en zijn haren verft hij groen. Pepijn is stoer en aardig, maar kan ook héél chagrijnig zijn. Meisjes vinden hem meestal leuk en knap.

Eefie is elf en zit in groep zeven. Ze is grappig, bijdehand en geeft niet gauw op. Eefie verzint vaak leuke plannetjes en ook gekke toneelstukjes. In de zaal van het hotel voert ze die op, samen met haar broertje Joost en zusje Nina. (Pepijn vindt toneelspelen stom.)

Joost is acht en zit in groep vijf. Hij is de ‘uitvinder’ van de familie. Hij bouwt alarmen op zijn kamerdeur of verstopt afluisterapparatuur in het hotel. Hij speelt ook graag radioverslaggever. Joost kan zich flink aanstellen als hij zich pijn doet of als een van zijn uitvindingen mislukt.

Nina is een eigenwijze kleuter van vijf, die gek is op verkleden. Iedereen vindt haar leuk. Nina wil altijd alles weten en vraagt zelfs aan vreemde mensen die in het hotel logeren: ‘Mevrouw, weet u waar de kindjes vandaan komen?’

Vader Jan en moeder Els hebben het druk met het hotel en daardoor niet veel tijd voor de kinderen. Maar af en toe sluiten ze De Korenwolf een paar dagen om iets gezelligs te doen. Jan vindt wel dat zijn kinderen soms te veel lawaai maken en moppert dan: 'Jullie maken er hier een bende van.' Daarom noemen ze zich: 'De bende van de Korenwolf.'

Oma is bijna zeventig en nog best stoer. Ze woont ook in het hotel, maar hoeft niet meer mee te helpen. De kinderen kunnen altijd bij haar terecht. Ze helpt graag, troost als het nodig is en deelt vaak stroopwafels uit. Ze is niet voor niks erelid van de bende.

Meneer Goemie werkt al veertig jaar in De Korenwolf. Hij begon er in de tijd dat oma en opa nog de baas waren. De oude ober houdt niet zo van kinderen en hij zou ze het liefste opsluiten, zodat de gasten en vooral hijzelf er geen last meer van hebben.

Pak ze!

‘Kom op, Eefie, wie het eerste boven is!’ Joost buigt zich over zijn stuur en zet de vaart erin.

‘Nee.’ Eefie kreunt. ‘Ik heb geen zin om me uit te sloven.’

Samen met haar broer rijdt ze over het fietspad dat langzaam omhoogklimt. Ze zijn op weg naar De Korenwolf, het hotel van hun ouders dat halverwege de heuvel ligt.

Dan gaat Joost op zijn trappers staan en doet net of hij bij de radio werkt: ‘Luisteraars, hier is Radio Korenwolf weer met een live-verslag van de Ronde van Zuid-Limburg. Ook vandaag lukt het de bekende wielrenner Joost Maassen om zijn zus te verslaan.

Een geweldige prestatie luisteraars, want slappe Eefie zit al in groep zeven, terwijl onze wielheld pas in groep vijf zit. Niet voor niets wordt hij “Joost de Flits” genoemd. Samen met slappe Eefie is hij op deze donderdag een kwartier geleden vertrokken uit het dorpje Groesselt, waar onze kampioen op school zit.’

Ineens hoort hij achter zich de stem van zijn zus.

‘Luisteraars, slappe Eefie laat zich niet kennen, want zij demarreert en haalt de Flits in.’ Triomfantelijk spurt Eefie haar broer voorbij.

‘Wát doe je?’ roept Joost verbaasd.

‘Ik demarreer!’ gilt Eefie. Ze trapt nog even stevig door en stopt dan een eindje verderop.

‘Wat is dee... dee... dinges?’ vraagt Joost als hij haar heeft ingehaald.

‘Dat woord is nog veel te moeilijk voor jongetjes uit groep vijf,’ plaagt Eefie. ‘Demarreren betekent dat je vóór de andere renners uit rijdt. Zoals ik dus.’

‘En ik!’ Joost gaat er weer vandoor.

Eefie heeft echt geen zin meer en gaat verder lopen.

Als er een auto passeert, steekt ze haar hand op. Het is hun moeder die Nina van school heeft gehaald. Haar zusje zwaait vrolijk terug.

Was ik nog maar zo klein, denkt Eefie. Vanaf groep vijf moest ze iedere dag naar school fietsen. Als je de berg af gaat, ben je zo in het dorp. Maar terug naar huis moet je flink doortrappen. Plotseling brult iemand: ‘Opzij!’

Eefie schrikt en vlucht naar de rand van het fietspad. Net op tijd, want er raast een groepje echte wielrenners voorbij. Ze zien er een beetje eng uit in hun donkerblauwe pakken met fel-oranje strepen en een zwarte helm op hun kop.

‘Het fietspad is ook van mij,’ roept Eefie boos.

Ze ziet dat de renners een heel eind verderop Joost willen inhalen. Die is weer druk bezig met radiootje spelen en heeft het te laat in de gaten. Hij schrikt en valt met fiets en al in de struiken. Hij probeert vloekend overeind te komen, maar dat lukt niet omdat hij half onder zijn fiets ligt en zijn been klem zit.

Een van de wielrenners is omgedraaid en komt teruggereden.

‘Gaat het?’ vraagt een bezorgde stem.

Joost kijkt in een paar grote bruine ogen en ziet nu pas dat het een meisje is.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Zal ik je helpen?’

‘Nee, hoeft niet,’ snauwt Joost en hij probeert zich groot te houden, terwijl de tranen achter zijn ogen branden.

‘Dan rijd ik door,’ zegt het meisje, ‘anders raak ik de groep kwijt. Doe!’ En weg is ze.

Niet veel later stopt Eefie bij hem. Joost hoeft zich niet meer in te houden en barst los: ‘Ze reden me zomaar ondersteboven, de idioten!’

Eefie tilt de fiets van hem af. ‘Probeer eens op te staan.’

‘Nee, nee dat kan ik niet, ik ben gewond, zwaargewond.’

Het klinkt nogal aanstellerig en Eefie denkt: het zal wel weer meevallen. ‘Kom op, broertje, ik zie geen bloed.’

‘Au au au!’ Met moeite komt Joost overeind, alsof hij bijna honderd is.

‘Alles doet het nog,’ zegt Eefie.

‘Ik kan niet fietsen,’ snikt Joost.

‘Het einde van de Flits,’ stelt Eefie droog vast.

‘Nou even niet pesten,’ smeekt Joost.

‘Kom, we lopen het laatste stuk. We zijn bijna thuis.’

Eerst strompelt Joost nog een beetje, maar langzaam gaat het beter.

‘Wat zei die renner, die terugkwam?’ vraagt Eefie.

‘Sorry.’

‘Was dat alles? En waarom heeft hij je niet geholpen?’

‘Dat wilde ik niet.’

Dan horen ze achter zich de stem van hun grote broer Pepijn:

‘Hé luie varkens, wordt er niet meer gefietst tegenwoordig?’

Joost begint onmiddellijk een klaagzang: ‘Er dook ineens een stel stomme renners achter mij op. Ik schrok me kapot en ik werd de struiken in gedrukt. Het had niet veel gescheeld of ik was dood geweest.’

‘Het is waar dat ze hartstikke gevaarlijk deden,’ vertelt Eefie, ‘maar verder valt het mee, hoor.’

Pepijn snapt het al. Troostend legt hij zijn arm over de schou-

ders van zijn broer. 'Je hebt gelijk, Joostje, het is een schande dat zo'n kudde wielrenners het fietspad onveilig maakt en onschuldige kinderen bijna worden vermoord. Als ik ze ooit in mijn handen krijg, dan zal ik je wreken en ze in elkaar beuken.' Eefie wijst naar de parkeerplaats van Hotel De Korenwolf waar zes racefietsen staan, vlak voor het grote bord met de tekst:

'Komt dat even goed uit,' zegt ze, 'de kudde zit bij ons.' Joost is ineens helemaal opgeknapt en schreeuwt: 'Pak ze Pepijn, pak ze!' 'Ho ho,' protesteert Pepijn, 'het zijn onze gasten.' 'Je zou ze toch beuken?' zegt Evi grinnikend.

Zwaargewond

De buitendeur van De Korenwolf zwaait open en drie kinderen strompelen het café binnen.

De eerste die opvalt is een grote jongen van een jaar of veertien. Hij draagt een lange zwarte jas en een paar stevige soldatenschoenen. Zijn haren zijn groen en onder zijn ogen staan zwarte strepen. Aan zijn vingers zitten een paar ringen met doodskoppen en slangen. Hij ondersteunt een kleinere jongen met een krullenkop, die moeizaam op één been hinkelt.

Een meisje met twee staartjes en een pet helpt mee om de invalide naar binnen te brengen.

Het is druk in het café. De bejaarden van wandelclub ‘De Blijde Tippelaars’ zijn door het bos naar De Korenwolf gelopen en wachten op koffie en gebak.

Aan de grote ronde leestafel zitten de wielrenners: vier mannen, een vrouw en een meisje.

De moeder van de kinderen staat achter het buffet en schenkt koffie in. Hun vader loopt rond met een groot dienblad met punten Limburgse vlaai erop.

Iedereen is druk aan het kletsen en let niet op de buitendeur. Eefie kijkt speurend om zich heen en wijst naar de wielrenners. ‘Kreunen, zo hard je kunt,’ fluistert Pepijn tegen zijn broer.

Dat kun je wel aan Joost overlaten. ‘Oooh... Aaah... Ik ben gewond... zwaargewond... Help mij... Aaah!’

Het wordt onmiddellijk stil in het café en iedereen kijkt geschrokken naar het groepje kinderen.

Joost doet er nog een schepje bovenop: ‘Oooh... Mijn leven is voorgoed voorbij. Nooit meer zal ik kunnen lopen... en fietsen.’

Hun vader zet het dienblad op een tafeltje, komt met grote stappen naar de kinderen toe en vraagt bezorgd: ‘Wat is er gebeurd?’

‘Pijn,’ jammert Joost. ‘Pijn pap, pijn!’

Zijn vader kijkt hem onderzoekend aan en twijfelt. Hij weet ook dat Joost flink kan overdrijven.

Ondertussen wordt het onrustig in het café. De leden van de wandelclub stoten elkaar aan, wijzen naar Pepijn en roepen:

‘Wat een engerd.’

‘Wat moet dat joch hier?’

‘Is dat zo’n punker?’

‘Nee, dat heet gotiek of zoiets. Mijn kleindochter loopt er ook zo bij.’

‘Ik zou me schamen als ik zo’n kind had.’

‘Dat gekleurde haar vind ik wel vrolijk.’

Hun vader fluistert zenuwachtig: ‘Waarom lopen jullie ineens door het café? Hoe vaak moet ik nog zeggen dat jullie achterom moeten komen. Vooral jij, Pepijn.’

Nu gaat het ineens over Pepijn in plaats van over Joost. Dat is niet de bedoeling. Met een snik in haar stem roept Eefie: ‘Maar pap, er is iets vreselijks gebeurd. Joost is ondersteboven gereden door die wielrenners dáár.’

Dat maakt indruk, niet alleen op haar vader maar ook op De Blijde Tippelaars. Die zijn Pepijn alweer vergeten en moppen in koor: ‘Ja, die wielrenners van tegenwoordig! Het is een